

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. В., 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В. в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Г. П. Й.

при участието на секретаря И. С. К.
като разглежда докладваното от Г. П. Й. Търговско дело № 20201300900055 по описа за 2020 година

Делото е образувано по исковата молба на "Б." ЕООД, ЕИК:. , със седалище и адрес на управление: гр. П., представлявано от управителя си И. Д.а със съдебен адрес: гр. П. чрез адв. Б. А. -пълномощник против

„Р. И.“ ЕООД в несъстоятелност, ЕИК.. седалище и адрес на управление област В., община В., гр. В.,представлявано от управителя си П. Б. ,а също така с адрес гр.П.

и

А. П. Х., ЕГН: *****, адрес: обл. П., община П. гр. П., а също така с адрес гр.П..

В исковата молба се твърди ,че на 15.01.2018 г. Окръжен съд-В. по т.д.1 от 2017 г. постановява решение по чл.632 от ТЗ по подадена от молба за откриване на производство по несъстоятелност на „Р. и. ЕООД (в несъстоятелност), с което решение обявява неплатежоспособността на дружеството, открива производство по несъстоятелност, налага заповест за възбрана върху имуществото, прекратява дейността на дружеството и обявява „Р. и.“ ЕООД (в несъстоятелност) . Решението на ОС В.било обжалвано по реда на ТЗ, като е отменено по отношение на определянето на началната дата на неплатежоспособността на длъжника и е потвърдено в останалата част с

Решение №832 от 10.04.2019 г. по описа на АС- С., а с Определение №652 от 15.11.2019 г. същото не е допуснато до касационно обжалване и е влязло в сила на 15.11.2019 г.

Определената начална дата на неплатежоспособността е 01.07.2015 г.

Търговско дело 1/2017 г. по описа на ОС В. било възобновено с Решение № 76 от 14.08.2020г., вписано в ТР по партидата на дружеството на същата дата.

С Решение № 76 от 14.08.2020 г., вписано в ТР по партидата на дружеството на същата дата, производството по делото по несъстоятелност било възобновено.

Ищецът "Б. ЕООД поддържа, че е предявил вземането си в производството по несъстоятелност с молба с вх. № 200008 /18.08.2020 г.

С оглед на изложеното, в качеството на кредитор на дружество "Б." ЕООД предявява иска, като основанията на същия произхожда от следната фактическа обстановка, а именно:

Съгласно договор за заем № 297/20.12.2010 г. „С. Ф. Г. ЕООД е предоставило на „Б. М. -БГ” ЕООД заем в размер на 400 000 лева. Заемът е обезпечен с договорна ипотека върху недвижими имоти. Поръчители по този договор са „Р. И.” ЕООД (в несъстоятелност), „Р. К.” ЕООД (в несъстоятелност), П. Г. Б. и Г. П. Б.. С арбитражно решение от 10.03.2016 г. на Арбитражен съд при Българска бизнес асоциация длъжникът и поръчителите са осъдени да заплатят на „СИ Ф. Г.” ЕООД сума в размер общо на 509 976,32 лева, представляващи: главница в размер на 266 520,88 лева, лихва върху главницата в размер на 38 022, 03 лева, неустойка в размер на 179 901, 59 лева и разноски в размер на 25 531,89 лева. За присъдените вземания, кредиторът се е снабдил с изпълнителен лист от 12.04.2016 г. по гр. д. № 2136/2016 г. по описа на СГС. По този изпълнителен лист е образувано изпълнително дело и на 20.04.2016 г. е била връчена призовката за доброволно изпълнение на поръчителя „Р. И. ЕООД (в несъстоятелност). Към 07.12.2017 г. вземането на вискателя „С. Ф. Г.” ЕООД възлиза на сумата в общ размер на 212 412,65 лева.

На 27.02.2020 г. „С. Ф. Г. ЕООД цедира част от вземането си на ищеца. Цедираната част от вземането е 10 000 лева главница. Цесията е надлежно съобщена на длъжника "Р. и." ЕООД (в несъстоятелност).

По делото по несъстоятелност на "Р. и." ЕООД (в несъстоятелност) бил присъединен като кредитор „Б.“ АД. Банката е предоставила на „Р. К.“ ЕООД (в несъстоятелност) по договор за банков кредит от 10.03.2009 г. и анекси към него кредит в размер на 517 094 евро. Кредитът е обезпечен с договорни ипотечи върху недвижими имоти. Поръчител по този договор е „Р. И. ЕООД (в несъстоятелност). С решение № 555/15.10.2015 г. на ПОС по т.д. № 639/2014 г., 13 състав по отношение на дружеството „Р. К.“ ЕООД (в несъстоятелност) с ЕИК:... е открито производство по несъстоятелност, като решението е обявено в ТР на дата 20.10.2015 г. с изх. № 20151020120148 и съответно с решение №399/06.10.2016 г. „Р. К.“ ЕООД (в несъстоятелност) с ЕИК:. е обявено в несъстоятелност, съответно е постановена обща възбрана и запор върху неговото имущество, прекратени са правомощията на органите на дружеството, както и е прекратена търговската дейност и е постановено започване на осребряване на имуществото на дружеството, включено в масата на несъстоятелността и др., което решение е обявено в ТР на дата 11.10.2015 г. с изх. № 20161011100459. Съгласно чл.617 ТЗ всички парични и непарични задължения на длъжника стават изискуеми от датата на решението за обявяване в несъстоятелност, следователно към момента на предявяването на исковата молба вземането на „Б.“ АД към "Р. и." ЕООД (в несъстоятелност) е изцяло изискуемо.

С оглед на изложеното, "Б." ЕООД в качеството на кредитор на дружество предявява иска, подробно описан в изложението на настоящата ИМ, като основаниято на същите произхожда от следната фактическа обстановка, а именно:

На 23.01.2014 г. „Р. и.“ ЕООД продава на А. П. Х. собствения си недвижим имот - самостоятелен обект в сграда, площ по док. - 120.150 кв. м., ЖИЛИЩЕ-ТАВАНСКИ ЕТАЖ, обл. Б., общ. С., гр.Ч. с идентификатор 81178.502.215.2.4.

Към датата на продажбата 23.01.2014 г. едноличен собственик на капитала и управител на „Р. и.“ ЕООД е П. Г. Б. който е баща на купувачката А. П. Х..

От горното следвало, че са налице всички законови предпоставки и е изпълнен съставът на чл.135 ЗЗД, а именно:

Кредиторите по несъстоятелността притежавали парични вземания

срещу длъжника, които не са удовлетворени.

Поддържа се, че извършената разпоредителна сделка уврежда кредиторите. С осъществяването на описаната покупко-продажба на недвижим имот имотът излиза от патримониума на длъжника и става собственост на ответницата, като собствеността се придобива на деривативно основание. При отчуждаване на недвижим имот би се затруднило удовлетворяването на кредитора поради това, че се намалява ликвиден актив от имуществото на длъжника, а насрещната парична престация няма същата стойност за кредиторите, независимо дали е реално получена или не. Това било така, тъй като получените срещу недвижим имот парични средства могат лесно да бъдат укрити или разходвани по множество начини, което практически лишава кредиторите от възможността да удовлетворят бъдещите си претенции. С тази разпоредителна сделка безспорно длъжникът е намалил актива на имуществото си и по този начин е увредил интересите на кредитора си, тъй като се препятства възможността да реализира вземането си чрез насочване на принудително изпълнение върху този имот. Безспорно в практиката се приемало, че увреждане е налице, винаги когато с фактическите си и правни действия длъжникът намалява възможността за удовлетворяване на кредитора, спрямо който съгласно чл. 133 от ЗЗД той отговаря с цялото си имущество. Доколкото увреждащо кредитора действие е всеки правен и фактически акт, с който се засягат права, които биха осуетили или затруднили осъществяването на правата на кредитора спрямо длъжника, такова увреждане в случая е налице (в този смисъл Решение № 639/06.10.2010 г. на ВКС по гр.д. № 754/2009 г., IV г.о.).

Относно знанието на длъжника по смисъла на чл. 135, ал. 1 ГПК се поддържа, че е без значение дали увреждащото действие е възмездно или безвъзмездно - когато длъжникът знае, че има кредитор, но въпреки това извършва разпоредителна сделка със свой недвижим имот, длъжникът съзнава, че го уврежда, тъй като за разлика от недвижимия имот, паричните средства бързо и лесно напускат патримониума му, като значително по-трудно може да бъде проследено тяхното движение. По отношение на длъжник - юридическо лице знание за увреждане е налице, ако физическите лица от състава на съответния орган или съответните отговорни за това служители знаят за него. (така Решение №122/21.07.2016 по дело №3484/2014 на ВКС, ТК, II т.о.). Сочи се, че последователно в съдебната практика се

застъпвало разбирането, че приложението на презумпцията на чл. 135, ал. 2 ЗЗД следва да се разпростре и за лица, които са собственици или представляват юридическите лица - страни по атакуваната сделка и се намират в родствени отношения, от кръга на посочените в цитираната норма, (така Определение № 38 от 19.01.2016 г. по т. д. № 887 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 2-ро тър. отделение). В случая била налице именно такава хипотеза. Дружеството „Р. И. ЕООД се представлявало от управителя си П. Г. Б., който към момента на извършване на разпоредителната сделка е бил и съдружник, притежаващ дружествени дялове на стойност 4500 лв., равняващи се на 90 % от капитала на дружеството. Настоящият едноличен собственик на капитала на „Р. И.“ ЕООД - "Ф." ЕООД също се управлявал от П. Г. Б.. В тази връзка следвало да се уточни, че П. Г. Б. е едноличен собственик на капитала и на "С. Д. 2011" ООД, ЕИК:. което дружество било едноличен собственик на капитала на „Ф.“ ЕООД. За приобретателят на процесния недвижим имот А. П. Х. се твърди ,че е дъщеря на П. Б.. С оглед на изложеното се поддържа,че законовата презумпция на чл. 135, ал. 2 ЗЗД категорично намира приложение в процесния случай.

Искът се твърди,че е предявен в срока по чл.649 ал. 1 от ТЗ.

Въпреки това трябвало да се отбележи, че длъжникът „Р. и.“ ЕООД (в несъстоятелност) е извършил редица действия, с които е увредил кредиторите си и които, погледнати в съвкупност, установявали намеР.е за увреждане на кредиторите. Така:

-на 10.01.2014 г.“ Р. И.“ ЕООД продал за сумата от 9600 лева с ДДС на „О. И. ЕООД 3 % идеални части от собствения си недвижим имот с идентификатор 56784.506.1123.3.28, с адрес на имота гр. П. който самостоятелен обект е с предназначение "за търговска дейност", с три нива, обща площ от 619,25кв.м., данъчна оценка 21 520,20лева;

-на 10.01.2014г. „О. И.“ ООД купило от П. Г. Б. и Е. А. Б. 1 % идеална част от Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 56784.506.1123.3.28, предназначение - за търговска дейност, площ по док. - 619.250 кв. м., МАГАЗИН НА ТРИ НИВА ПОДЛЕЖАЩ НА ПРЕУСТРОЙСТВО-1 НИВО С ПЛОЩ ОТ 173,45 КВ.М.,II НИВО-182,60 КВ.М.,III-НИВО-263,20 КВ.М., обл. П., общ. П. гр.П.;

-на 14.01.2014 г. П. Б. задължил „ Р. и. „ЕООД (в несъстоятелност) за

сумата от 435 000 евро по договор за продажба на акции между „Р. и. ЕООД и свързаното предприятие „Б. Е.“ ЕООД;

-на 17.01.2014 г. „Р. и. ЕООД учредил ипотека на собствения си недвижим имот в полза на „Б. Е. „ЕООД (свързано с „Р. и. ЕООД -в несъстоятелност лице) срещу задължението по договор за продажба на ценни книжа. Сделката очевидно не била осчетоводена в счетоводството на „Р. и. ЕООД и на „Б. Е.“ ЕООД, доколкото не била отразена във финансовите отчети на дружествата за 2014 г.;

на 17.03.2016 г. „Р. и. ЕООД продал на „О. И.“ ЕООД 86 % идеални части от собствения си недвижим имот с идентификатор 56784.506.1123.3.28, с адрес на имота гр. П. който самостоятелен обект е с предназначение "за търговска дейност", с три нива, обща площ от 619.25, данъчна оценка 573 449.90 лева за сумата от 80 000 лева;

-на 04.07.2016 г., след извършването на процесния учредителен апорт на 20 броя недвижими имоти в капитала на „Н. Б.“ АД, „Р. и.“ ЕООД се разпоредил безвъзмездно със собствените му 818 334 броя акции на приносител, всяка с номинал от 1 лев, на обща номинална стойност 818 334 лева, които представляват 99% от капитала на дружеството, като ги предал на А. П. Х.. За извършеното предаване бил съставен нарочен протокол, който се намирал по партидата на дружеството в търговския регистър.

С всички тези увреждащи действия „Р. и.“ ЕООД се разпоредил с всичките си собствени недвижими имоти и поел задължения в огромен размер, с което увреждал кредиторите си.

С оглед на горното се иска да бъде постановено решение , с което:

- да се обяви на основание чл.135 ЗЗД във връзка с чл.649 ТЗ по отношение на "Б." ЕООД гр. П. и на всички кредитори в несъстоятелността за относително недействителен договор за покупко-продажба на недвижим имот, вписан в Служба по вписванията - Б. с № от дв.вх.рег. 603 от 23.01.2014 г., книга „ПРЕХВЪРЛЯНИЯ“, тип акт „Покупко-продажба на недвижим имот с н.а.“, акт том 2, акт № 91 от 2014 г., по силата на който „Р. И. ЕООД в несъстоятелност, ЕИК..седалище и адрес на управление област В. община В. гр. В., представлявано от управителя си П. Б.е продало на А. П. Х., ЕГН: *****, адрес: обл. П. община П. гр. П. правото си на собственост върху следния недвижим имот, а именно: Самостоятелен обект в сграда е

идентификатор 81178.502.215.2.4, находящ се в област Б. община С. гр.Ч., вид собственост частна, тип друг вид самостоятелен обект в сграда, бр. нива 1, площ по документ 120.15 кв. м, 17.90% ид.ч. от общите части на сградата, по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобР. със Заповед № РД-18-12/24.04.2007 г. на ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯ ДИРЕКТОР НА АГКК, последно изменение със Заповед за изменение на КККР № КД-14-02-1710/26.09.2012 г. на НАЧАЛНИК НА СГКК - Б..

Към исковата молба са приложени :

- нотариален акт за учредяване на договорна ипотека №76, том 6, дело 8492/11 в полза на У. Б. АД;

- нотариален акт за учредяване на договорна ипотека №170, том 6, дело 10907/12 в полза на У. Б. АД;

-Договор за цесия е приложенията;

-Арбитражно решение на Арбитражен съд при Българска бизнес асоциация със страни „С. Ф. Г.” ЕООД и „Б. М. -Б.” ЕООД и Р. и. ЕООД;

-Справка по лице за А. Х. от СВп Б.

-Протокол от 04.07.2016г. за разпореждане от „Р. и.“ ЕООД е 818 334 броя акции на приносител, всяка с номинал от 1 лев, на обща номинална стойност 818 334 лева, които представляват 99% от капитала на „Н. Б. „АД;

-нотариален акт за договорна ипотека от 17.01.2014г., с който Р. и. ЕООД учредява ипотека върху собствен недвижим имот в полза на Б. Е. ЕООД

-нотариален акт за продажба на недвижим имот от 10.01.2014, е който „Р. и.“ ЕООД продава на „О. И.“ ЕООД 3 % идеални части от собствен си недвижим имот

- нотариален акт за продажба на недвижим имот от 17.03.2016 г., с който „Р. и. ЕООД продава на „О. И.“ ЕООД 86 % идеални части от собствен си недвижим имот.

Ответникът „Р. И.“ ЕООД с ЕИК:.. със седалище и адрес на управление: гр. В.чрез П. Г. Б. с ЕГН:*** -управител със съдебен адрес: гр. П. е депозирал в срок отговор на искова молба (л.110-114 от делото ,т.1).**

Поддържа се ,че предявените искове са недопустими, а в случай, че

бъдат приети за разглеждане по същество, се поддържа, че са неоснователни.

Поддържа се, че исквете са недопустими поради следното:

„Б. ЕООД“ се легитимирал като кредитор в делото по несъстоятелност въз основа договор за цесия със „С. Ф. Г.“ ЕООД - кредитор на „Р. И.“ ЕООД. В качеството си на управител на „Р. И.“ ЕООД управителят П. Б. твърди, че цесията не е породила действието си, тъй като на основание чл. 99, ал. 3 от ЗЗД същата не е редовно съобщена на Р. И. ЕООД. Представеният протокол от ЧСИ и „оформено“ съобщение по реда на чл. 50, ал. 2 от ГПК били нередовни, поради което ищецът не можел да се легитимира като кредитор в делото по несъстоятелност, а и оттам да завежда искове по чл. 135 от ЗЗД вр. с чл. 649 от ТЗ. Видно от разписката за получаване на цесията, че призовкарят оформил, че вписаният адрес на управление на дружеството се намира в индустриалната зона на гр. Враца и че има множество фирми, като по сведения на лица, без да се посочват, „Р. И.“ ЕООД не е познато дружество. В множество актове на ВКС, сред които: Определение № 642/25.10.2012 г. по ч.т.д. № 520/2012 г., ВКС, I т.о.; Определение № 764 от 08.11.2013 г. на ВКС по ч.т.д. № 3834/2013 г., I т.о., ТК, Решение № 14 от 20.04.2015 г. на ВКС по гр.д. № 5741/2014 г., I г.о., се приемало, че отсъствието на всеки адресат от адреса за връчване се доказва с протокол на връчителя, който удостоверява посещенията си на адреса и констатираните обстоятелства, като връчителят е длъжен да отрази в съобщението всички действия във връзка с връчването, включително и релевантните за приложението на чл. 47, ал. 1 от ГПК обстоятелства - по сведения от кои лица или въз основа на какви наблюдения е направил констатация, че лицето не може да бъде намерено на посочения по делото адрес, както и че не се намира лице, което е съгласно да получи съобщението. В този смисъл била и практиката на окръжните съдилища - цитира се Определение № 863/29.11.2016 г. по в.ч.гр.д. № 372 по описа на съда за 2016 г. на Окръжен съд - К. Разпоредбите на чл. 50, ал. 2 и чл. 50, ал. 4 ГПК уреждали различни хипотези и ако би била налице последователност в приложението им, то тя щяло да бъде изрично уредена в закона. Разпоредбата на чл. 50, ал. 2 ГПК намирала приложение, когато търговецът е напуснал адреса си, без да изпълни задължението си за вписването на новия - вж. Решение № 48 от 26.03.2015 г. по търг. д. № 1158 / 2014 г. на Върховен касационен съд. Според трайно установената практика на ВКС прилагането на начина на връчване по чл. 50, ал. 4 ГПК било допустимо само при

наличието на определените от закона предпоставки - по изричното разпореждане на цитираната норма връчването чрез залепване се прилагало само по отношение на адресати-търговци и юридически лица, когато връчителят не намери достъп до канцеларията им или когато не намери лице, съгласно да получи съобщението. Доколкото в случая адресатът на връчването е търговско дружество, предпоставките за връчване чрез залепване на уведомление не били общите предпоставки по чл. 47 ГПК, а тези, посочени в специалната норма на чл. 50, ал. 4 ГПК - да не е намерен достъп до канцеларията на търговеца или да не е намерен някой, който е съгласен да получи съобщението - Решение № 256 от 09.07.2018 г. по т. д. № 429 / 2017 г. на Върховен касационен съд, 2-ро тър. отделение. Твърди се, че на адреса на дружеството - гр. В. има търговски обект на „Р. И.“ ЕООД, като е налице и пощенска кутия за получаване на призовки и съобщения. Твърди се, че призовкарят на ЧСИ не е посетил адреса на управление на дружеството, а е оформил съобщението по реда на чл. 50, ал. 2 от ГПК. Видно било от представения протокол и съобщение за връчване по делегация по чл. 18 ал. 5 от ЗЧСИ, че не са посочени по данни на кои лица „Р. И.“ ЕООД е непознато на адреса, поради което се поддържа, че така оформеното връчване за нередовно. На следващо място се поддържа, че при връчване на съобщението призовкарят на ЧСИ е следвало ако не намери представител на адреса да залепи уведомление по чл. 47 от ГПК.

На второ място се поддържа, че на 14.08.2020 г. е публикувано в ТР към АВ Решение № 76/14.08.2020 г. по т. д. № 1/2017 г. по описа на Окръжен съд - В., с което е възобновено производството по несъстоятелност по молба на дружество „Б.“ ЕООД. Съдът бил приел, че „Б.“ ЕООД се легитимира като кредитор въз основа на извършена цесия на вземане в размер на 10 000 лв. от страна на „С. ф. г.“ ООД - цедент и „Б.“ ЕООД - цесионер. Към молбата на „Б.“ ЕООД бил представен констативен протокол от ЧСИ с отбелязване, че съобщението до „Р. И.“ ЕООД е връчено при условията на чл. 50, ал. 2 от ГПК. Твърди се, че решението на ВОС е неправилно, тъй като, видно от съдържанието му, по делото по несъстоятелност не било представено пълномощно от страна на цедента – „С. ф. г.“ ЕООД, с което последното упълномощава „Б.“ ЕООД да уведоми длъжника „Р. И.“ ЕООД за извършената цесия. Ето защо била подадена частна жалба до САС, с която се обжалвало постановеното Решение № 76/14.08.2020 г. по т. д. № 1/2017 г. по

описа на Окръжен съд - В. с което е възобновено производството по несъстоятелност. Макар Решение №76/14.08.2020г. по т.д. №1/2017г. по описа на Окръжен съд - В. да има незабавно действие, то същото не било влязло в законна сила, поради което ищецът не можел да се легитимира като кредитор на „Р. И. ЕООД, а и оттам липсвала активна процесуална легитимация за предявяване на исовете.

На трето място се поддържа, че искът е недопустим, тъй като исовете за попълване масата на несъстоятелността могат да бъдат завеждани от синдика на дружеството, а в случай на негово бездействие - от кредитор. Поддържа се, че ищцовото дружество не можело да се легитимира като кредитор на „Р. И. ЕООД, макар и подало молба за предявяване на вземания, поради гореизложените съображения по т.1 от настоящия отговор на исова молба, както и че не било налице бездействие на синдика. Следвало да бъде отчетено, че към настоящия момент не са изготвени списъци с приети и неприети вземания. Също така исовата молба не била приподписана от синдика на дружеството.

В случай, че се приеме, че предявените исова са допустими, то се поддържа, че същите **са неоснователни** поради следното:

Не били налице всички елементи от фактическия състав на исоа по 135 от 33Д.

Не било налице увреждане на кредитори.

Пропуснати били сроковете за предявяване иск по арг. от чл.646, чл.647, чл.648 и чл.649 от ТЗ.

Поддържа се, че специалният Павлов иск по чл. 649 ал.1 ТЗ във вр. чл.135 ТЗ имал за предмет правни действия, разкриващи общи признаци на противоправността, характерни и за исоа по чл.135 33Д, но за разлика от него бил основан и на нахърняване масата на несъстоятелността. Процесуална предпоставка за предявяването му било наличието на висящо производство по несъстоятелност срещу длъжника и прието вземане на ищеца в него по чл.693 ТЗ към момента на предявяването на исоа от кредитор при бездействие на синдика. Със създадената изрична специална уредба на исоа по чл.135 33Д, свързан с производството по несъстоятелност, с измененията на чл.649 ТЗ от 28.02.2013 г. -бр.20 на ДВ от 2013 г. били регламентирани преклузивен едногодишен срок за предявяването му, специална активна легитимация на

синдика в защита на колективните интереси на кредиторите на несъстоятелността при условията на процесуална суброгация, а при негово бездействие - на всеки кредитор на несъстоятелността, разшир. субективни предели на силата на пресъдено нещо на постановеното решение /чл.649, ал.5 ТЗ/, разширено приложно поле на презумпцията за недобросъвестност по чл.135 ал.2 ЗЗД /чл. 649 ал.4 ТЗ/ и специална подсъдност. С Решение № 147/25.07.2016 г. на ВКС по гр. д. № 645/2016 г., ГК, III г. о.било прието, че предвид фактическия състав на чл. 135, ал. 1 ЗЗД правото на иск на кредитора за обявяване на недействителни спрямо него на действията, с които длъжникът го уврежда, възниквало с извършване на увреждащото действие, което в случая се явявала продажбата на недвижимия имот от 23.01.2014 г. От този момент по отношение на него започвала да тече погасителната давност за предявяване на този иск, която в случая била петгодишна, доколкото не било предвидено друго (чл. 110 ЗЗД). Давността обаче се спирала само в лимитативно посочените в чл. 115 ЗЗД хипотези, в това число и докато трае съдебният процес за вземането (чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД). Ставало въпрос обаче за същото вземане, а не за друго вземане. Същото се отнасяло и до прекъсването на давността. Давността по иска с пр. основание чл. 135 ЗЗД се прекъсвала, ако се предяви този иск (чл. 116, б. „б“ ЗЗД), а не с предявяването на друг такъв, поради което исковата претенция е предявена 6 години след извършване на сделката, поради което се поддържа, че е изтекла погасителна давност, като настоящия отговор на искова молба се иска да се счете за изрично волеизявление от страна „Р. И.“ ЕООД за позоваване на изтеклата давност.

В случай, че исковата претенция бъде разгледана по същество ,се прави възражение за прихващане със сумата от 3 638 лв. присъедини разноски в полза на „РОМЕКС ИНС“ ЕООД спрямо „С. Ф. Г.“ ЕООД по т.д. №277/2016, за което вземане бил издаден изпълнителен лист от 28.05.2018 г. на основание влязло в сила Решение №77/13.02.2018 г. по описа на Окръжен съд - П.. Тъй като дружеството „Р. И.“ ЕООД имало вземане спрямо цедента, всички възражения които дружеството „Р. И.“ ЕООД имало спрямо цедента могли да бъдат противопоставени на цесионера „Б. ЕООД, предвид което следвало да се компенсира вземането от 10 000 лв. до размер на 6 462лв. Поддържа се ,че са налице всички предпоставки по чл.103, чл.104 и сл. от ЗЗД вр. с чл. 371 ГПК .

Предвид гореизложеното се иска да бъде постановено Определение, с което да се прекрати производството като недопустимо, а в случай, че бъдат разгледани по същество исковете, да бъде постановено съдебно решение, с което да бъдат отхвърлени като неоснователни .

С исковата молба е представено като писмено доказателство копие от изпълнителен лист, издаден по т.д. №277/2016г. по описа на ОС –П. .

Ответникът А. П. Х. е подала отговор на исковата молба (л.104-107 от делото,т.1) , в който се съдържат идентични възражения,правни доводи и доказателствени искания с тези на ответника „Р. .И“ЕООД.

Депозирана е **допълнителна искова молба** от адв. Б. А. -пълномощник на "Б." ЕООД, ЕИК:., със седалище и адрес на управление: гр. П. представлявано от управителя си И. Д.а със съдебен адрес: гр. П. против

1. Р. И.ЕООД в несъстоятелност, ЕИК..., седалище и адрес на управление област В., община В., гр. В. представлявано от управителя си П. Б. и

2. А. П. Х., ЕГН: *****, адрес: обл. П. община П., гр. П. (л.121-125 от делото,т.1)

С допълнителната искова молба се заявява, че се поддържа изцяло предявения иск, като се оспорват в цялост направените в отговора на исковата молба възражения от страна на ответниците. Поддържа се ,че направените от ответниците възражения са несъстоятелни и напълно неоснователни, като в допълнителната искова молба се излагат подробни аргументи .

Относно допустимостта на отговорите се поддържа ,че така подадения отговор на искова молба от "Р. И." ЕООД е недопустим. Дружеството било обявено в несъстоятелност, поради което управителят му не разполагал с представителна власт, а действията от страна на дружеството се извършвали от синдика или с негово одобр.е. Отговорът не бил подписан или приподписан от синдика, поради което същият бил недопустим или най-малкото нередовен.

Подаденият от А. Х. отговор на искова молба също страдал от нередовности. Същият бил подаден чрез адв. Е. Б. и бил подписан от последната.Видно обаче от представеното по делото пълномощно , същото не

притежавало предписаните от закона реквизити. Съгласно изр. II на чл. 33 от ГПК в пълномощното се посочвали трите имена, точният адрес и телефонът на пълномощника. В представеното пълномощно били изписани единствено имената и принадлежността на адв. Б. към АК - П. Липсата на изискуемите реквизити правела пълномощното нередовно, което проявявало аналогична последица и към извършеното процесуално действие.

Относно възраженията на ответниците за недопустимост на иска, направени в отговора на исковата молба, се изразяват подробни доводи относно тяхната несъстоятелност.

Депозиран е допълнителен отговор от А. П. Х. (л.10-14 от т.2 от делото). С допълнителния отговор се потвърждават всички действия от адв. Е. Я. Б., АК - П. извършени по т.д. №55 от 2020г. по описа на ВОС. Оспорва се процесуалната легитимация на „Б.“ ЕООД, ЕИК., а именно: дали същото е действително кредитор, който има правата, вложени в чл. 647 от ТЗ т.е. дали има право да завежда иска, предмет на настоящето производство. В тази връзка се поддържа искането инцидентно да бъде установено, че договор за цесия от дата 23.07.2020 г., с който ищецът е придобил вземане срещу несъстоятелния длъжник „Р. И.“ ЕООД в размер на 10 000 лева - главница е нищожен, поради липса на съгласие за сключването му от страна на „Б.“ ЕООД, ЕИК.

Дори договорът за цесия да не е недействителен, то ищецът „Б.“ ЕООД, ЕИК. бил придобил вземането си срещу несъстоятелното дружество едва на дата 23.07.2020 г., когато бил сключен договорът за цесия или същото не е било кредитор на „Р. И.“ ЕООД преди извършването на т.нар. увреждащо действие, което от своя страна отново било предпоставка за недопустимост на иска.

Поддържа се, че в производството по несъстоятелност по т.д. № 1/2017 г. по описа на ОС - гр. В., в което „Б.“ ЕООД, ЕИК. твърди да е надлежен кредитор, все още нямало окончателен списък с приети и неприети вземания, с оглед на което ищецът нямал процесуална легитимация да води настоящето производство, като това било още едно основание за недопустимост на иска. Поддържа се, че фактическият състав на отменителния иск по чл. 135 от ЗЗД не е налице.

По повод изложеното, че правото на иск не е погасено по давност и

обширната обосновка за приложението на възприетото от ВКС в ТР № 2/2018 от дата 13.07.2020 г. на ОСТК относно спирането на давностния срок, то се поддържа, че становището на ищцовото дружество е теоретично дълбоко погрешно. Както правилно възприема „Б.“ ЕООД, посоченото тълкувателно решение засягало едногодишния преклузивен срок, предвиден в чл. 649, ал. 1 от ТЗ и неговото начало, като никъде в решението не се засягало неговото спиране, а дори напротив, ВКС приемал, че този срок не може да бъде спиран, но се засягал единствено началният момент, откогато този срок започвал да тече. Дори посочените извадки от мотивите на горепосоченото ТР от страна на ищеца доказвали, че давностните срокове по никакъв начин не се спират при хипотезите, посочени в ТР и в частност - „Невъзможността синдикът да предявява по време на спряно производство по несъстоятелност исковете за защита и попълване на масата на несъстоятелност ще доведе и до друг неприемлив резултат - изтичане по време на спряното производство по несъстоятелност на погасителната давност по някои от исковете за защита на масата на несъстоятелност, по които синдикът упражнява правомощия по чл. 658, ал. 1, т. 7, предл. 2-ро ТЗ.“ От възприетото от ВКС можело със сигурност да се заключи, че с приемането на възможността синдикът в дадено производство по несъстоятелност, което е спряно, да завежда отменителни иски, било в защита именно на непропускането на давностните срокове, които според възприетото от ВКС текат и даването на подобни правомощия на синдика (да завежда иски при спряно производство по несъстоятелност) целели тяхното непропускане и защита на кредиторите. В настоящия случай обаче давностният срок бил изтекъл, както било посочено в отговора на ИМ, като това се дължало на бездействието на кредиторите, които в един много по-късен момент от датата на откриване на производството привнасяли първоначалните разноси, съответно и производството по делото било възобновено в момент, когато давностният срок за завеждане на настоящия иск отдавна бил изтекъл. От друга страна позоваването на чл. 46 от ЗНА в настоящия случай било неприложимо, тъй като не било необходимо каквото и да е тълкуване на мотивите на ТР, а друг бил въпросът, доколко тълкуване на мотивите на тълкувателно решение е изобщо възможно. В тази връзка заведеният иск бил неоснователен и само на това основание, каквото и възражение било направено.

Продължава да се твърди, че липсва намерение за увреждане, чрез

извършването на продажбата на недвижимия имот, находящ се в гр. Ч. с идентификатор: 81178.502.215.2.4 от дата 23.01.2014 г. или знание в тази връзка не е имало нито у прехвърлителя, нито у приобретателя.

Както било изложено и в отговора на ИМ наред, увреждането при исковите по чл. 135, ал.1 ЗЗД, вр. с чл. 649, ал.1 ТЗ следвало да е свързано с масата на несъстоятелността, т.е. следвало да е свързано с наличие на знание за състоянието на неплатежоспособност и извършване на действия, с които въпреки това да се намалява имуществото на неплатежоспособното лице. В случая процесното действие (сделка) било извършено на 23.01.2014 г. С решението по чл. 630 от ТЗ началната дата на неплатежоспособността била определена на 01.07.2015 г., което сочело, че длъжникът при липса на такова състояние не е имал за цел при извършването на действията (сключването на сделката) да намалява масата на несъстоятелността и да уврежда кредиторите на същата.

В допълнение се посочва, че специалният П. иск по чл. 649 ал.1 ТЗ във вр. чл.135 ТЗ има за предмет правни действия, разкриващи общи признаци на противоправността, характерни и за иска по чл.135 ЗЗД, но за разлика от него бил основан и на накърняване масата на несъстоятелността, процесуална предпоставка за предявяването му било наличието на висящо производство по несъстоятелност срещу длъжника и прието вземане на ищеца в него по чл.693 ТЗ към момента на предявяването на иска от кредитор при бездействие на синдика. Със създадената изрична специална уредба на иска по чл.135 ЗЗД, свързан с производството по несъстоятелност, с измененията на чл.649 ТЗ от 28.02.2013 г. - бр.20 на ДВ от 2013 г. били регламентирани преклузивен едногодишен срок за предявяването му, специална активна легитимация на синдика в защита на колективните интереси на кредиторите на несъстоятелността при условията на процесуална суброгация, а при негово бездействие - на всеки кредитор на несъстоятелността, разшир. субективни предели на силата на пресъдено нещо на постановеното решение /чл.649, ал.5 ТЗ/, разширено приложно поле на презумпцията за недобросъвестност по чл.135 ал.2 ЗЗД /чл. 649 ал.4 ТЗ/ и специална подсъдност. С Решение № 147/25.07.2016 г. на ВКС по гр. д. № 645/2016 г., ГК, III г. о., било прието, че предвид фактическия състав на чл. 135, ал. 1 ЗЗД, правото на иск на кредитора за обявяване на недействителни спрямо него на действията, с които длъжникът го уврежда, възниквало с извършване на увреждащото действие,

което в случая се явявало продажбата на недвижимия имот от 23.01.2014 г. От този момент по отношение на него започвала да тече погасителната давност за предявяване на този иск, която в случая била петгодишна, доколкото не било предвидено друго (чл. 110 ЗЗД). Давността обаче се спирала само в лимитативно посочените в чл. 115 ЗЗД хипотези, в това число и докато трае съдебният процес за вземането (чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД). Ставало въпрос обаче за същото вземане, а не за друго вземане. Същото се отнасяло и до прекъсването на давността. Давността по иска с пр. основание чл. 135 ЗЗД се прекъсвала ако се предяви този иск (чл. 116, б. „б“ ЗЗД), а не с предявяването на друг такъв, поради което исковата претенция била предявена 6 години след извършване на сделката, поради което била изтекла погасителна давност.

От друга страна А. Х. била направила значителни подобрения в имота, описани в приложенияте към настоящия отговор фактури, като били посочени и стойностите на подобренията, а именно в размер на 126 340 лв.

С оглед на всичко изложено по – горе се поддържа, че предявеният иск е недопустим и че производството по делото следвало да бъде прекратено, като ако се окаже, че искът не е недопустим, то се иска същият да бъде отхвърлен като неоснователен.

В случай, че искът бъде приет за основателен се прави възражение за задържане на предаването на процесните имоти до изплащане на сумата от 126 340 лв. лева, съставляваща стойността на извършените подобрения в процесните имоти от страна на А. Х. .

С протоколно определение от 19.11.2021 г. като необходим другар е конституиран **К. Б. Х.** (л.94 от делото ,т.2), след което е извършена двустранна размяна на книжа между ищеца и ответника К. Б. Х. .

В отговора на исковата молба К. Б. Х. (л.129 от делото ,т.2). Ответникът Х. заявява, че сведения за процесната сделка черпи от материалите по делото. Поддържа, че към 23.01.2014 г. имал сключен граждански брак с ответника А. П. Х. Заявява, че не може да каже нещо по-подробно поради незапознаване с параметрите на сделката. Оспорва претенцията на ищеца по отношение на 1/2 ид.ч. от сделката.

Ищецът е депозирал допълнителен отговор на исковата молба (л.134-135 от делото ,т.2), в който твърди, че бракът между ответниците А. Х. и К. Б.

Х. е прекратен с решение от 15.05.2022 г. Твърди се наличието на брачен договор между страните.

След като взе предвид постъпилата искова молба ,становището на страните и събраните по делото доказателства ,Съдът прие за установено от фактическа страна следното :

На 15.01.2018 г. Окръжен съд-В. по т.д.1 от 2017 г. постановява решение по чл.632 от ТЗ по подадена от молба за откриване на производство по несъстоятелност на „Р. И.“ ЕООД(в несъстоятелност), с което решение се обявява неплатежоспособността на дружеството, открива се производство по несъстоятелност, налага се запор и възбрана върху имуществото, прекратява се дейността на дружеството и се обявява „Р. и.“ ЕООД в несъстоятелност . Решението на ОС В. е обжалвано по реда на ТЗ, като е отменено по отношение на определянето на началната дата на неплатежоспособността на длъжника и е потвърдено в останалата част с Решение №832 от 10.04.2019 г. по описа на АС- С., а с Определение №652 от 15.11.2019 г. същото не е допуснато до касационно обжалване и е влязло в сила на 15.11.2019 г.

Определената начална дата на неплатежоспособността е 01.07.2015 г.

Търговско дело 1/2017 г. Търговска колегия по описа на ОС В. било възобновено с Решение № 76 от 14.08.2020г., вписано в ТР по партидата на дружеството на същата дата.

С Решение № 76 от 14.08.2020 г., вписано в ТР по партидата на дружеството на същата дата, производството по делото по несъстоятелност било възобновено.

Ищецът "Б." ЕООД е предявил вземането си в производството по несъстоятелност с молба с вх.№ 200008 /18.08.2020 г.

Съгласно договор за заем № 297/20.12.2010 г. „С. Ф. Г.” ЕООД е предоставило на „Б. М. -Б.” ЕООД заем в размер на 400 000 лева. Заемът е обезпечен с договорна ипотека върху недвижими имоти. Поръчители по този договор са „Р. И.” ЕООД (в несъстоятелност), „Р. К. ЕООД (в несъстоятелност), П. Г. Б. и Г. П. Б. . С арбитражно решение от 10.03.2016г. на Арбитражен съд при Българска бизнес асоциация длъжникът и поръчителите са осъдени да заплатят на „С. Ф. Г.” ЕООД сума в размер общо на 509 976,32 лева, представляващи: главница в размер на 266 520,88 лева, лихва върху

главницата в размер на 38 022, 03 лева, неустойка в размер на 179 901, 59 лева и разноски в размер на 25 531,89 лева. За присъдените вземания, кредиторът се е снабдил с изпълнителен лист от 12.04.2016 г. по гр. д. № 2136/2016 г. по описа на СГС. По този изпълнителен лист е образувано изпълнително дело и на 20.04.2016 г. е била връчена призовката за доброволно изпълнение на поръчителя „Р. И.” ЕООД (в несъстоятелност). Към 07.12.2017г. вземането на вискателя „С. Ф. Г.” ЕООД възлиза на сумата в общ размер на 212 412,65 лева.

На 27.02.2020г. „С. Ф. Г.” ЕООД цедирало част от вземането си на ищеца. Цедираната част от вземането е 10 000 лева главница. Цесията е надлежно съобщена на длъжника "Р. и." ЕООД (в несъстоятелност).

На 23.01.2014 г. ответникът „Р. и. ЕООД продал на А. П. Х. собствения си недвижим имот - самостоятелен обект в сграда, площ по док. - 120.150 кв. м., ЖИЛИЩЕ-ТАВАНСКИ ЕТАЖ, обл. Б., общ. С., гр.Ч. с идентификатор 81178.502.215.2.4.

Към датата на продажбата 23.01.2014 г. едноличен собственик на капитала и управител на „Р. и.“ ЕООД е П. Г. Б. който е баща на купувачката А. П. Х..

По делото е депозирано заключение на вещото лице С. В. П. (л.58-63 от делото ,т.2).Вещото лице дава заключение ,че цената на процесния имот към 23.01.2014 г. е 112 240 евро.

При така установената фактическа обстановка Съдът прие за установено от правна страна следното :

Имуществото на длъжника може да бъде намалено не само когато длъжникът бездейства и не упражнява правата си. Възможно е длъжникът да предприеме действия с цел да намали имуществото си или да затрудни удовлетворяването на кредиторите си. За да защити кредиторите в подобни хипотези, законодателят е уредил в чл. 135 ЗЗД право в полза на всеки кредитор да иска да бъдат обявени за недействителни спрямо него действията,с които длъжникът го уврежда.Това право се означава с термините „павлов иск", „отменителен иск" или „actio Pauliana".

Правото по чл. 135 ЗЗД има вторичен характер, доколкото възниква и се

упражнява само при наличието на друго правоотношение. То е относително и е насочено срещу длъжника и лицето, с което той е договарял. Кредиторът упражнява предоставеното му от чл. 135 ЗЗД право с едностранни действия, без да е необходимо насрещно поведение нито на длъжника, нито на трето лице. Упражняването му се извършва чрез иск и кредиторът, ако пожелае, може да впише исковата си молба. След упражняването на правото настъпва правна промяна -действителното действие, с което длъжникът е увредил кредитора, се обявява за недействително спрямо кредитора. Еднократното упражняване на правото се прекратява.

Характерните особености на правото по чл. 135 ЗЗД го определят като материално преобразуващо право. Искът, с който правото се упражнява, е конститутивен.

Тъй като функцията на правото е да се запази от намаляване длъжниковото имущество и да се подготви то за принудително изпълнение, павловият иск, както и сурогационният иск, е вид обезпечение.

Право, сходно на правото по чл. 135 ЗЗД е уредено в чл. 56 ЗН. С него може да бъде атакуван отказ от наследство, който уврежда кредиторите. То има по-ограничено приложно поле от павловия иск — принадлежи само на кредитори на наследника и може да бъде упражнено в едногодишен срок от узнаване на отказа, но не по-късно от три години след отказа.

В производството по несъстоятелност кредиторите разполагат с отменителни иски, близки до иска по чл. 135 ЗЗД, но отличаващи се от него с оглед на особените предпоставки, сроковете на упражняване и действието — вж. чл. 647—649 ТЗ. В случай че не разполагат със специален иск, кредиторите могат да предявят павлов иск — чл. 649, ал. 2 ТЗ.

Подобни на иска по чл. 135 ЗЗД са възможностите на съпруга при разпореждане с общи недвижими и движими вещи .

Правото на кредитора да обяви за недействителни спрямо него увреждащите го актове на длъжника възниква *ex lege* при наличието на фактически състав с установени от законодателя елементи.

Необходимо е наличието на вземане. Лице, което е кредитор на длъжника, разполага с преобразуващото право по чл. 135 ЗЗД. Титулярът и на парично, и на непарично вземане може да си служи с павловия иск - р. 2—1964-ОСГК, 1 — 1965—ПП. Купувачът по предварителен договор и съпругът

също могат да искат да бъдат обявени за недействителни действията на длъжника. Лице, което няма качеството на кредитор, не е активно легитимирано да предяви иска по чл. 135 ЗЗД.

Възникването на правото по чл. 135 ЗЗД се предпоставя от наличието на действително вземане, което не е прекратено или погасено по давност. Не е необходимо вземането да е изискуемо и ликвидно. Възникването на право по чл. 135 ЗЗД не се обуславя от установяването на вземането с влязло в сила съдебно решение — р. 663—69—I ГО, р. 423—2000— V ГО, снабдяването на кредитора с изпълнителен лист или наличието на безуспешни опити за принудително удовлетворяване. Кредиторът може да бъде както хирографарен, така и обезпечен.

Вземането на кредитора трябва да е възникнало преди извършването на действието, чието обявяване за недействително се иска — чл. 135, ал. 3 ЗЗД. Състоянието на длъжниковото имущество следва да се преценява към момента, в който кредиторът е придобил вземането си. Кредиторът разчита на общото обезпечение, което имуществото на длъжника представлява при възникване на неговото право.

Ако обаче длъжникът и лицето, с което той е договарял, са действали, за да увредят кредитора, кредиторът може да атакува увреждащите го действия, извършени преди пораждање на неговото право — чл. 135, ал. 3 ЗЗД. Достатъчно е наличието на *animus nocendi*, което да се увреди кредитора — р. 643—2000—II ГО. Не е необходимо кредиторът да е бил измамен.

Тежестта за доказване на факта на притежаването на вземане, на момента на неговото възникване (и на намерението за увреждане в хипотезата на чл. 135, ал. 3 ЗЗД) е върху кредитора — чл. 154 ал.1 ГПК. Кредиторът може да доказва датата на възникване на вземането не само с официални документи или с частни документи с достоверна дата, но с всички допустими от закона доказателствени средства — р. 663—1969—I ГО. Презумпцията по чл. 135, ал. 2 ЗЗД няма сила за случаите по ал. 3 на чл. 135 ЗЗД.

Вторият елемент от фактическия състав е извършването на действие, което да уврежда кредитора. Действието е съзнателен волев акт, който може да бъде извършен от длъжника; от длъжника и от трето лице; от длъжника, от трето лице и от държавен орган. То може да бъде всякакъв гражданскоправен акт — както сделка, така и юридическа постъпка — р. 2473—1978—I ГО³⁵.

Сделката може да бъде едностранна — отказ от право на собственост, отказ от давност, едностранно учредяване на ипотека или двустранна --продажба, заем, даР.е — р. 1603—1998—IV ГО, спогодба. Действието може да бъде възмездно или безвъзмездно. То може да има не само материалноправен, но и процесуалноправен характер — например съдебно решение по симулативен процес, което уврежда кредиторите - ТР 106-1964-ОСГК, р. 10-1967-ОСГК. Фактически действия и деликти не могат да се атакуват с иска по чл. 135 ЗЗД.

Правото по чл. 135 ЗЗД предполага, че действието, чиято отмяна се иска, е действително. Заинтересуваните лица могат да се защитят срещу недействителни действия с установителен иск - р. 169-1985-ОСГК, р. 993—1986—11 ГО, р. 1001 — 1986—I ГО .

За да може да бъде отменено, действието трябва да уврежда кредитора. Увреждането е обективен факт и не зависи нито от субективното отношение на длъжника, нито от преценката на кредитора. Между действието и увреждането трябва да има причинна зависимост.

Увреждане е налице в случаите, при които намалява възможността на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника.

Увреждане има, когато длъжникът се лишава от свое имущество или имуществото му намалява — р. 2760—1966—II ГО, р. 2271 — 1978—I ГО. Обедняването на длъжника може да е безвъзмездно опрощаване, изпълнение на чужд дълг без правен интерес, така и в увеличаване на неговия пасив — обезпечаване на чужд дълг чрез поемане на ипотека.

Кредиторът може да иска да бъде обявено за недействително и действие, което, макар и да не обеднява длъжника, затруднява удовлетворяването на кредитора — р. 2771 — 1978—I ГО. Например, ако длъжникът продаде недвижим имот, той няма да намали своето имущество, но ако укрие продажната цена, ще затрудни удовлетворяването на кредитора.

Тежестта за доказване на увреждащия характер на действието е за кредитора — чл. 127 ГПК.

Третата предпоставка за възникване на правото да се иска да бъдат обявени за недействителни действията на длъжника има субективен характер. Елементите на тази предпоставка се различават в зависимост от това дали действието е било възмездно или безвъзмездно.

Когато действието е било безвъзмездно — едностранна сделка (отказ от

право на собственост), договор (даР.е), правото да се иска отмяна възниква, щом длъжникът е знаел за увреждането — чл. 135, ад. 1, изр. 1 ЗЗД. Не е необходимо да се съзнава увреждането на определен кредитор, достатъчно е в момента на извършване на действието длъжникът да е знаел, че има кредитори и че действието ги уврежда. НамеР.ето за увреждане или наличието на измама не е елемент от фактическия състав на правото по чл. 135, ал. 1 ЗЗД. Без значение е субективното психическо отношение на лицето, което е получило престацията от длъжника. Дори и то да не е знаело за увреждането, неговият интерес не може да бъде предпочетен пред този на кредитора, защото това лице е получило имущество на длъжника, без да е престирало насреща нищо. Разпоредбата на чл. 135, ал. I, изр. 1 ЗЗД е израз на древното римско правило, че интересът на лице, което иска да избегне загуба, трябва да бъде предпочетен пред интереса на лицето, което иска да реализира печалба.

В случай че действието е било възмездно — едностранен договор (заем с лихва), двустранен договор (продажба), възникването на преобразуващото право по чл. 135 ЗЗД изисква не само длъжникът, но и лицето, с което той е договарял, да са знаели за увреждането — чл. 135, ал. I, изр. 2 ЗЗД. Наличието на еквивалентно имуществено разместване между длъжника и лицето, с което той е договарял, е основание интересът на третото лице да бъде предпочетен пред този на кредитора, освен ако това лице е било недобросъвестно. Знанието на третото лице, че длъжникът има дългове, не е достатъчно. Проявената от страна на третото лице небрежност за узнаване на увреждането не дава основание за обявяване на недействителността на действието — ТР 25 — 1969-ОСТК.

Фактите относно субективното отношение на длъжника и лицето, с което той е договарял, трябва да се докажат от кредитора.

По силата на оборима презумпция, уредена в чл. 135, ал. 2 ЗЗД, знанието на определен кръг лица, които са в близки отношения с длъжника, се предполага. Тези лица са съпругът, низходящите, възходящите, братята и сестрите на длъжника. Ако те твърдят, че не са знаели за увреждането, трябва да докажат твърдението си. Приема се, че чл. 135, ал. 2 ЗЗД презюмира и знанието на длъжника. По аналогия на закона може да се поддържа, че оборимата презумпция за знание намира приложение и по отношение на

юридическо лице, чийто управителен орган е съставен от лица по ал. 2 на Чл. 135 ЗЗД - р. 210-2000-V ГО.

Правото на кредитора да обяви действието за недействително се погасява ако кредиторът се откаже от него или бъде удовлетворен, както и когато увреждането бъде отстранено.

Павловият иск се предявява срещу длъжника и лицето, което е придобило права от него — р. 10—67—ОСТК. Решението по чл.135 ЗЗД трябва да бъде еднакво спрямо двете страни по действията, чиято недействителност се иска да бъде обявена . Длъжникът и лицето, с което той е договарял, са необходими другари.

Правото по чл. 135 ЗЗД се погасява с общата петгодишна давност.

Искът по чл. 135 ЗЗД е конститутивен. Ако бъде уважен, атакуваното действие се обявява за недействително. Тази недействителност обаче е относителна — тя ползва само кредитора, който е упражнил правото по чл. 135 ЗЗД. Недействителността има обратно действие — от момента на извършване на действието, а не от момента на влизане на решението в сила. Последниците от недействителността са различни с оглед на длъжника, кредитора, останалите кредитори на длъжника и лицата, с които последният е договарял.

Упражняването на правото по чл. 135 ЗЗД не овластява кредитора да се разпорежда с правата по атакуваното действие - за кредитора техен титуляр е длъжникът. Решението, с което се уважава иск по чл. 135 ЗЗД, не създава вещно право за ищеца — р. 761—1994—1 ГО. Ползата на кредитора е, че той може да се удовлетвори от тези права по общия ред.

Обявената недействителност ползва само кредитора, който е упражнил правото по чл. 135 ЗЗД. За останалите кредитори действието е действително.

Действителността се запазва и спрямо лицето, с което длъжникът е договарял. Ако обаче кредиторът осъществи принудително изпълнение върху правата, предмет на действието, третото лице ги губи. Така, ако длъжникът е продал на трето лице недвижим имот, продажбата не е недействителна между страните, но купувачът губи собствеността, ако имотът бъде продаден на публична продажба. Налице е виновно неизпълнение (ако атакуваното действие е продажба — евикция), за последниците от което длъжникът отговаря спрямо третото лице.

Третото лице, контрахент на длъжника, е кредитор на длъжника и може да участва в принудителното изпълнение върху правото, предмет на относително недействителното действие. При разпределението третото лице, което има вземане, произтичащо от недействителността, се удовлетворява след кредитора — чл. 135, ал. 4 ЗЗД. Кредиторът има привилегия пред лицето, с което длъжникът е договарял, защото последното или е знаело за увреждането, или дори и да не е знаело за него, не е престирило нищо срещу своето вземане.

Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 9.07.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГТК, докладчик съдиите М. Р. и А. Б. искът по чл. 135, ал. 1 ЗЗД е на разположение на всеки кредитор -както на парично, така и на непарично вземане /ППВС № 1 от 29.03.1965 по г. д. № 7/1964 г./. Касае се за облигационен иск, който представлява средство за защита на кредитора в случай, че неговият длъжник предприема увреждащи действия, с които намалява имуществото си и/или затруднява удовлетворението от него - т. е. накърнява "общото обезпечение на кредитора" /чл. 133 ЗЗД/. Целта на иска е да бъдат обявени за недействителни спрямо кредитора действията на длъжника, с които той го уврежда. Последниците от уважаването му се изразяват в това, че атакуваното действие - увреждащата сделка - остава действителна за страните по нея /прехвърлител и приобретател/, но се счита за недействителна /т. е. за нестанала/ по отношение на кредитора ищец - и той може да насочи изпълнението за удовлетворяване на вземането си към прехвърленото имущество, макар че то е преминало в патримониума на приобретателя. Чрез предявяването на иска се упражнява едно потестативно право - кредиторът да се удовлетвори от сумата, получена на публична продан при принудително изпълнение върху вещта, обект на договора между длъжника и неговия съконтрахент. Последният понася санкцията да търпи изпълнение срещу нея за чужд дълг, ако е бил недобросъвестен при възмездното ѝ придобиване - действал е със знанието, че сделката е увреждаща - чл. 135, ал. 1 предл. 2 ЗЗД, или ако е придобил вещта безвъзмездно; ако иска да се освободи от изпълнението, той може да плати на кредитора, погасявайки задължението на праводателя си, като след това търси възмездяване от него /Тълкувателно решение № 2/29.12.2014 по тълк. д. № 5/13, ОСГТК на ВКС/. Предвид горните характеристики искът съставлява част от общото обезпечение на кредиторите, уредено в чл. 133 ЗЗД.

В конкретния случай са налице всички законови предпоставки и е изпълнен съставът на чл.135 ЗЗД, а именно: кредиторите по несъстоятелността притежават парични вземания срещу длъжника, които не са удовлетворени и извършената разпоредителна сделка уврежда кредиторите. Този факт се установява от приетата по делото и неоспорена от страните експертиза на в.л. С. П., съгласно която към датата на извършване на сделката пазарната цена на имота е 112 240 евро (около 219 519 лева при курс на БНБ), а същият е продаден за сумата от 9 300 лева или имотът е продаден на около 23 пъти по-ниска от реалната пазарна стойност на имота. Заключение на вещното лице С. В. П. не е оспорено от страните, включително и от ответниците. При това положение е несъмнено доказано по делото, че разпоредителната сделка уврежда кредиторите в несъстоятелността.

Длъжникът е знаел, че има кредитор, но въпреки това е извършил разпоредителна сделка със свой недвижим имот и по този начин уврежда кредитора, тъй като за разлика от недвижимия имот, паричните средства бързо и лесно напускат патримониума му, като значително по-трудно може да бъде проследено тяхното движение и е практически невъзможно по отношение на тях да бъде извършено успешно принудително изпълнение. По отношение на длъжник - юридическо лице знание за увреждане е налице, ако физическите лица от състава на съответния орган или съответните отговорни за това служители знаят за него (така Решение №122/21.07.2016 по дело №3484/2014 на ВКС, ТК, II т.о.). Приложението на презумпцията на чл. 135, ал. 2 ЗЗД следва да се разпростре и за лица, които са собственици или представляват юридическите лица - страни по атакуваната сделка и се намират в родствени отношения, от кръга на посочените в цитираната норма, (така Определение № 38 от 19.01.2016 г. по т. д. № 887 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 2-ро тър. отделение). В случая е налице именно такава хипотеза, тъй като дружеството „Р. И.“ ЕООД се е представлявало от управителя си П. Г. Б. който към момента на извършване на разпоредителната сделка е бил и съдружник, притежаващ дружествени дялове на стойност 4500 лв., равняващи се на 90 % от капитала на дружеството. Приобретателят на процесния недвижим имот А. П. Х. е дъщеря на П. Б.. Това обстоятелство не се оспорва от ответниците по делото, а същото бе доказано по несъмнен начин в процеса, чрез представянето на удостоверение за родствени връзки на А. П. в

съдебно заседание от 11.06.2021 г.

Спрямо ответника К. Х. също са налице всички елементи, част от фактическия състав на предявения иск. По отношение на знанието за увреждане тежестта на доказване е на ответника К. Х. (съпруг на низходящата), тъй трайноустановената практика на ВКС приема, че в сходни случаи разпоредбата на чл. 135, ал. 2 ЗЗД подлежи на разширително тълкуване. Така в Решение № 423 от 29.11.2012 г. по гр.д. № 1623/2011 г. на IV гр. отд. на ВКС, Решение № 313/16.04.2009 г. по гр. дело № 72/2008 г. на IV-то Г.О. на ВКС се приема, че с оглед защита интересите на лицето, което е сключило увреждаща възмездна сделка с длъжника, законът поставя изискването то също да е знаело за увреждането. Когато обаче договарящият с длъжника е негов съпруг, низходящ, възходящ, брат или сестра, разпоредбата на чл. 135, ал. 2 от ЗЗД установява предположението, че знанието му се предполага до доказване на противното. Тази оборима законова презумпция, с която се обръща тежестта за доказване в процеса също изхожда от основната цел на относителната недействителност по чл. 135 от ЗЗД - да се даде приоритет на защитата на интересите на кредитора пред тези на изброените близки на длъжника, които са сключили с последния увреждаща възмездна сделка и са придобили права по нея, а също и от обичайната житейска ситуация, че в тези случаи както длъжникът, така и договарящият с него негов близък обикновено знаят за увреждането. При действието на този режима на съпружеската имуществена общност между съпрузите, в случаите, когато длъжникът сключи увреждаща кредитора вещнопрехвърлителна сделка не със свой низходящ, възходящ, брат или сестра, а със съпруг на такъв, се стига до абсолютно същия увреждащ интересите на кредитора правен резултат на прехвърляне на вещните права в патримониума на съответния близък роднина на длъжника, както ако сделката би била сключена с него, а не със съпруга му. С оглед на гореизложеното тежестта на доказване в процеса се носи от ответника К. Б. Х., който в рамките на настоящото производство не обори презумпцията за знание за увреждане.

Направеното от ответниците възражение за изтекла погасителна давност за предявяването на настоящия иск е неоснователно. Погасителната давност е сложен юридически факт от категорията на юридическите

събития,които включва наличието на валидно възникнало притезателно право, което да не е погасено, изтичането на законоустановения период от време за съответното вземане и бездействие от страна на кредитора,което следва да се дължи на причини, зависещи от носителя на правото, а не на обективна пречка, която да му пречи да потърси защита на същото. В настоящия случай в периода от 15.01.2018 г. (датата на постановяването на решението, с което е открито производството по несъстоятелност до 14.08.2020 г. (датата, на която производството е възобновено и е назначен синдик) давност не е текла,тъй като с Решение №47 от 15.01.2018г. по т.д. №1/2017 г. на ВОС по отношение на „РОМЕКС ИНС“ЕООД е открито производство по несъстоятелност и същото е обявено в несъстоятелност в хипотезата на чл.632,ал. 1 ТЗ с произтичащите от това последици, като производството е спряно предвид чл.632,ал.1-4 ТЗ.По въззивна жалба САС се е произнесъл с Решение №832 от 10.04.2019г. по в.т.д. №2724/2018г.по описа на съда,като е изменил първоинстанционното решение само относно определяне на датата на неплатежоспособност,а в останалата част го потвърждава. С Определение от 30.05.2018г. по същото дело САС е определил сума в размер на 6 000 лв., необходима за покриване на разноски по производството по несъстоятелност като е дал едномесечен срок същата да бъде внесена по сметка на ВОС. От момента на постановяването на решението, с което е открито производството по несъстоятелност, действие е проявила законовата забрана на чл. 637, ал. 6 от ТЗ за образуване на нови съдебни или арбитражни производства . Същевременно до влизането в сила на съдебното решение, с което е открито производството по несъстоятелност, кредиторите не са разполагали с възможност да внесат дължимите разноски, тъй като не е съществувал влязъл в сила съдебен акт, с който същите се определят. Датата, от която следва да се приеме, че давността отново е започнала да тече, е именно датата на назначаване на временен синдик,тъй като това е лицето, което е легитимирано да завежда отменителни иски,а кредиторите не разполагат с такова самостоятелно право при липсата на назначен синдик.

В горния смисъл е и Тълкувателно решение № 2 от 13,07.2020 г, по тълк. д. № 2 / 2018 г. на Върховен касационен съд, ОСТК,в което се казва :“ Едногодишният срок по чл. 649, ал. 1 ТЗ е установен от закона срок за предявяване на специалните иски за попълване на масата на

несъстоятелност (не за извършване на процесуални действия по вече заведен иск), като по своя характер този срок е преклузивен, поради което не може да се прекъсва и спира течението му. Началният момент на течение на срока е свързан с кумулативното осъществяване на предпоставките за възникване и упражняване на правото на иск по чл. 649, ал. 1 ТЗ: 1/ наличие на висящо производство по несъстоятелност и 2/ назначен синдик като носител на правото на иск (всички видове синдици -временен, постоянен и служебен, имат еднакви правомощия). С оглед на това, че втората предпоставка не е налице в хипотеза на постановено решение по чл. 632, ал. 1 ТЗ, началото на течение на срока е различно. То зависи от това, какво е първоначалното решение по молбата по чл. 625 ТЗ - по чл. 630, ал. 1 и ал. 2 ТЗ или по чл. 632, ал. 1 ТЗ. При решение по чл. 630, ал. 1 и ал. 2 ТЗ началният момент на течението на срока по чл. 649, ал. 1, изр. 1-во ТЗ е постановяване на решението по чл. 630, ал. 1 и ал. 2 ТЗ. При решение по чл. 632, ал. 1 ТЗ - е обявяването в търговския регистър (ТР) на решението за възобновяване по чл. 632, ал. 2 ТЗ, тъй като с него за първи път се назначава и синдик в производството по несъстоятелност. Законодателят предвижда само в хипотеза на начално спиране на производството едновременно с откриването му по чл. 632, ал. 1 ТЗ срокът по чл. 649, ал. 1 ТЗ да започва да тече от вписването в ТР на възобновяване на производството, тъй като няма легитимирано лице (синдик) да предяви исковете по чл. 649, ал. 1 ТЗ“.

Окръжен съд-В. намира ,че при изначално спиране на производството и липса на назначен синдик давностните срокове за предявяване на отменителни искове не текат,тъй като обратното разбиране води до правно нетърпим резултат, напълно противоречащ на принципите за справедливост и целите на производството по несъстоятелност.

Съдът намира за неоснователни развитите от ответниците възражения за недопустимост на предявения иск,тъй като съобщенията за извършена цесия са връчени на длъжника „Р. И. ЕООД напълно редовно и в съответствие на изискванията на ГПК. От представените към исковата молба писмени доказателства се установява, че връчването е извършено при спазване на процедурата по чл. 50 от ГПК-длъжностното лице -връчител при посещенията си на този адрес не е установил по положителен начин наличието на каквито и да било признаци от обективен и субективен характер, които да дават основание за приемане, че на посочения адрес се

намира офис или канцелария или приемна на това дружество, както и работници или служители на фирмата, които да са съгласни да приемат книжата предназначени за дружеството, поради което и на основание чл. 50, ал. 2 от ГПК ЧСИ И. Ц. е приела връчването за надлежно извършено с констативен протокол от 05.08.2020 г. (л. 29 от делото, т. 1).

Неоснователни са твърденията на ответниците, че дружеството не е напускало адреса си на управление и че на този адрес има канцелария със служители. Връчването е редовно и при хипотезата на чл. 50 ал. 2 от ГПК, тъй като според записванията на връчителя на този адрес няма каквито и да било символи, помещения, офиси и работници на тази фирма, указателни табели, фирмени знаци. Седалището и адресът на управление на дружеството са били посещавани от длъжностното лице връчител многократно и констатациите на различните връчители са едни същи - на вписаните в Търговския регистър седалище и адрес на управление такава фирма не се намира, няма нейни служители, няма каквито и да било външни и достатъчно ясни белези и фирмени знаци като лого, рекламno пано или означение с оглед предмета на дейност на фирмата и други подобни, които несъмнено да указват има ли и каква точно фирма се намира на посочения адрес. В този смисъл и призоваването по чл. 50 от ГПК следва да се счете за редовно.

Отделно от гореизложеното, дори да се приеме, че съобщението за цесия не е връчено редовно, то съобщението заедно с доказателства за извършената цесия са приложени към исковата молба и са връчени на ответниците. Приложеното към исковата молба уведомление, изхождащо от цесионера в качеството му на пълномощник на стария кредитор, и достигнало до длъжника с нея, представлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3, предл. първо ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Съгласно константната съдебната практика изходящото от упълномощения-цесионер уведомление, приложено към исковата молба и достигнало до длъжника с нея съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3, пр. 1 ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД /за възможността цедентът да упълномощи цесионера - Решение № 156/30.11.2015 г., т. д. № 2639/2014 г. на II т. о. и Решение № 137 от 2.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о./. Като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, извършеното по този

начин уведомление следва да бъде съобразено от съда по силата на чл. 235, ал. 3 ГПК /трайна и непротиворечива съдебна практика Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. на, II т. о. на ВКС, Решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г. на ВКС, I т. о. и Решение № 78 от 09.07.2014 г., т. д. № 2352/2013 г. на ВКС, II т. о./.

Неоснователни са развитите от ответниците възражения за липса на увреждане на кредиторите ,тъй като с посочените в исковата молба разпоредителни действия - прехвърляне на правото на собственост върху притежавания от „Р. И.“ ЕООД самостоятелен обект в сграда с идентификатор 81178.502.215.2.4, находящ се в област Б., община С., гр.Ч., първият ответник „Р. И.“ЕООД е намалил размера на своето имущество, тъй като го отчуждил и по този начин затруднил реализирането на правата на своите кредитори. Увреждането произтича от факта на разпореждане с недвижимо имущество на длъжника, с което кредиторите биха могли да удовлетворят своите вземания.

Относно възражението за прихващане от „Р. И.“ ЕООД съдът намира,че направеното възражение за прихващане за недопустимо в настоящото съдебно производство ,тъй като предмет на настоящото дело не е предявен осъдителен иск, поради което липсва насрещно вземане, с което да бъде извършена компенсация при уважаване на отправеното възражение.

По същите съображения следва да бъде отхвърлено възражението на А. П. Х. с ЕГН ***** от гр.П. за задържане на следния недвижим имот, а именно: Самостоятелен обект в сграда е идентификатор 81178.502.215.2.4, находящ се в област Б., община С. гр.Ч. по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобР. със Заповед № РД-18-12/24.04.2007 г. на ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯ ДИРЕКТОР НА АГКК, последно изменение със Заповед за изменение на КККР № КД-14-02-1710/26.09.2012 г. на НАЧАЛНИК НА СГКК - Б.,който самостоятелен обект е разположен в поземлен имот с идентификатор 81178.502.215.2 бр. нива 1, площ по документ 120.15 кв. м, 17.90% ид.ч. от общите части на сградата,съседни самостоятелни обекти в сградата на същия етаж няма,под обекта :81178.502.215.2.3 ,под обекта:няма до заплащане на сумата от 126 340 лв.,съставляващи подобР.я в горния имот.За пълнота на изложението съдът намира за необходимо да отбележи ,че по делото не са събрани каквито и да било доказателства относно наличието

на извършени подобР.я и техната стойност.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА РАЗНОСКИТЕ

Ответниците „Р. и.“ЕООД , А. П. Х. с ЕГН ***** от гр.П. и К. Б. Х. от гр.П. следва да бъдат осъдени ДА ЗАПЛАТЯТ по 41,06 лв.държавна такса .Данъчната оценка на имота е 12 318,40 лв.(л.86 от делото ,т.1),а дължимата държавна такса е 1% върху интереса или 123,18 лв.

Ответниците „Р. и.“ЕООД , А. П. Х. с ЕГН ***** от гр.П. и К. Б. Х. от гр.П. следва да бъдат осъдени ДА ЗАПЛАТЯТ на „Б.“ЕООД по 133,33 лв.направени разноски за възнаграждение на вещо лице,както и по 1666,67 лв.адвокатско възнаграждение на адв.Д. Д. –последният е депозирал договор за правна защита и съдействие и списък на разноските (л.73-74 от делото ,т.2).

Водим от горното Окръжен съд-В.

РЕШИ:

ОБЯВЯВА на основание чл.135 ЗЗД във връзка с чл.649 ТЗ по отношение на "Б." ЕООД гр. П. и на всички кредитори в несъстоятелността ,както и на К. Б. Х. от гр.П. за относително недействителен договор за покупко-продажба на недвижим имот, вписан в Служба по вписванията - Б. с № от дв.вх.рег. 603 от 23.01.2014 г., книга „ПРЕХВЪРЛЯНИЯ“, тип акт „Покупко-продажба на недвижим имот с н.а.“, акт том 2, акт № 91 от 2014 г., по силата на който дружеството „Р. И. ЕООД в несъстоятелност, ЕИК., седалище и адрес на управление област В. община В. гр. В., представлявано от управителя си П. Б., е продало на А. П. Х., ЕГН: *****, адрес: обл. П., община П., гр. П. правото си на собственост върху следния недвижим имот, а именно: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 81178.502.215.2.4, находящ се в област Б., община С., гр.Ч. по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобР. със Заповед № РД-18-12/24.04.2007 г. на ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯ ДИРЕКТОР НА АГКК, последно изменение със Заповед за изменение на КККР № КД-14-02-1710/26.09.2012 г. на НАЧАЛНИК НА СГКК - Б.,който самостоятелен обект е разположен в поземлен имот с идентификатор 81178.502.215.2 бр. нива 1, площ по документ 120.15 кв. м, 17.90% ид.ч. от общите части на сградата,съседни самостоятелни обекти в

сградата на същия етаж няма, под обекта :81178.502.215.2.3 ,под обекта: няма .

ОТХВЪРЛЯ като неоснователно възражението на „Р. и.“ЕООД за прихващане със сумата от 3638 лв. присъдени разноси в полза на „Р. И.“ЕООД спрямо „С. ф. г.“ЕООД по т.д.№277/2016 г., за което вземане е издаден изпълнителен лист от 28.05.2018 г. на основание влязло в сила решение №77/13.02.2018 г. на Окръжен съд-П. .

ОТХВЪРЛЯ възражението на А. П. Х. с ЕГН ***** от гр.П. за задържане на следния недвижим имот, а именно: Самостоятелен обект в сграда е идентификатор 81178.502.215.2.4, находящ се в област Б., община С. гр.Ч. по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрен със Заповед № РД-18-12/24.04.2007 г. на ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯ ДИРЕКТОР НА АГКК, последно изменение със Заповед за изменение на КККР № КД-14-02-1710/26.09.2012 г. на НАЧАЛНИК НА СГКК - Б., който самостоятелен обект е разположен в поземлен имот с идентификатор 81178.502.215.2 бр. нива 1, площ по документ 120.15 кв. м, 17.90% ид.ч. от общите части на сградата, съседни самостоятелни обекти в сградата на същия етаж няма, под обекта :81178.502.215.2.3 ,под обекта: няма до заплащане на сумата от 126 340 лв., съставляващи подобреня в горния имот.

ОСЪЖДА „Р. и.“ЕООД , А. П. Х. с ЕГН ***** от гр.П. и К. Б. Х. от гр.П. ДА ЗАПЛАТЯТ по 41,06 лв. държавна такса по сметка на Окръжен съд-В.

ОСЪЖДА „Р. и.“ЕООД , А. П. Х. с ЕГН ***** от гр.П. и К. Б. Х. от гр.П. ДА ЗАПЛАТЯТ на „Б.“ЕООД по 133,33 лв. направени разноси за възнаграждение на вещо лице и по 1666,67 лв. адвокатско възнаграждение на адв.Д. Д. .

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд-С. в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Окръжен съд – В. _____